

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1729. usque ad annum 1731

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1785

VD18 13322648

- §. 11. Burdigalensis atque Aurelianensis Parliamentorum motus contra Episcopos Sacramenta indignis administrare renuentes.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67677](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67677)

tota auctoritatis suæ mole, totisque vi- **Sæc. XVIII.**
 ribus hæc jura defensurum: Præterea, **A. C. 1731.**
 ut ceteris Episcoporum petitis satis-
 fieret, Fleuryum, Rohanium & Byf-
 fyum, necnon Rothomagensem Archi-
 episcopum, Cancellarium, Regii Si-
 gilli custodem & duos Sanctioris Se-
 natus Consiliarios deputabat, qui hoc
 negotium pertractarent.

§. XI.

*Burdigalensis atque Aurelianensis Par-
 lamenti motus contra Episcopos
 Sacramenta administrare
 renuentes.*

Cum in Ecclesia nil certius, nilque
 clarius jure Divino stabilitum sit,
 nisi Sacramenta notorie indignis con-
 ferre, esse sacrilegum, Ecclesiæ autem
 Ministris & quidem solis a Deo datum
 esse jus & potestatem dijudicandi, qui-
 nam admittendi, vel ab eis repellendi
 essent, ita Episcoporum non pauci il-
 los, qui contra dogmaticum totius do-
 centis Ecclesiæ judicium de recipienda
 Constitutione notorie rebelles erant, a
 participatione Sacramentorum etiam
 in articulo mortis arcebant. Inde vero
 novi Parliamentorum motus, inclamant
 violatum esse silentium a Rege imposi-
 tum

Sæc. XVIII. tum, ipsum Regium thronum concubi
 A. C. 1731. Ecclesiæ Gallicanæ libertates infringi,
 conscientiis vim inferri, everti lega
 fundamentales &c. Nec in clamoribus
 hisce hæsit quorundam Parla
 mentorum indignatio; nimis enim oppor
 tuna eis suppeditabatur occasio, qua
 suam auctoritatem in Sacra am
 care, & cognitionem de recusatis Sa
 cramentis & de recusantibus Episcopis
 & simul iudicium de controversiis in
 ortis sibi arrogare possent: Quam
 mum ergo Parisiis innotuerat, quod
 Aurelianensis Episcopus Dominæ De
 pleix ob suam notoriam seditionem
 contra Constitutionem indigæ Sacra
 menta administrare renuerit, mox Pa
 risiense Parlamentum publico edita
 die 28. Aprilis præcepit Episcopo, ut
 Nobilem hanc foeminam ad Sacramen
 torum participationem admitteret, &
 Sacerdotum nullus ullam exigeret de
 rationem circa Bullam *Unigenitus* in
 administratione Sacramentorum. Ve
 rum Præsul sui officii haud immem
 edita Pastoralis instructione hanc Pa
 lamenti usurpationem detestatus est
 ipse vero Regius Senatus Parla
 mentum edictum tanquam irritum nullam
 die sexta Julii declaravit, potissimum
 ex capite, quod Parlamentum in ma
 teria spirituali, ac Sacramentorum Epi
 scopi

scopo *mandatum* imponere præsumpserit. *Sæc. XVIII.*
 Hac Regis sententiâ adeo non terre- *A. C. 1731.*
 batur *Parlamentum Burdigalense*, ut
 non modo Episcopo *mandaret*, ut in-
 dignos ejusmodi homines ad Sacra-
 mentorum usum admittat, sed suam
 agendi rationem data etiam ad Regem
 epistola vindicare præsumeret. Verum
 Rex pro conservandis Ecclesiæ Christi
 juribus, & reprimendis ausibus, qui-
 bus *Parlamenta* sese rerum Divinarum
 dispensationi ingerere moliebantur,
 æquissimo Zelo exardescens, D'Aques-
 savio suo Cancellario die tertia Junii
 negotium dedit, ut ejus nomine ad
 Burdigalense *Parlamentum* inter alia
 etiam hæc perscriberet: *Sua Majestas*
consuit, longe æquius, ac rei naturæ ma-
gis consonum fore, si rejiciatur supplex ille
libellus, quo a iudicibus sæcularibus peti-
tur, ut injungantur parochis administra-
tiones Sacramentorum Pœnitentiæ & Eu-
charistiæ pro persona infirma. Discretio
dispositionum necessariorum ad receptionem
horum Sacramentorum reservata est illis,
qui habent potestatem ligandi & solvendi.
 — *Et si præscribendus est in hoc genere*
ordo, in materia spiritali tanti momenti,
a solo Episcopo requirendus est. Cum igitur
Rex præsumat, ab ipsamet magna Ca-
mera jam agnosci suam incompetentiam in
tali materia, credidit, reduci omnia posse

Hh 4

ad

Sæc. XVIII. ad reflexiones generales, contentas in Ep
 A. C. 1731. stola Parlamenti. De cetero debemus ten
 fide firma Catholica, quod sanctum A
 ris Sacramentum nil habeat rei tem
 poralis, sed totum sit spirituale —
 quod pro sua magnitudine & excellentia
 non liceat litigare in foro contentioso
 laicos, neque in caussa possessionis, nec
 alia actione —

Quoniam vero Burdigalense Par
 lamentum in sua epistola assereret, Bul
 lam Unigenitus esse duntaxat legem di
 sciplinæ, legemque mere æconomica
 hinc Rex per præfatum Cancellarium
 recripsit; „Nonnisi ad Ecclesiam pe
 „tinere, determinare, & docere, qua
 „sit genuinus character seu natura
 „rum decisionum; nec talem materia
 „pertinere ad forum Magistratus, nec
 „ab ejus auctoritate dependere, ut
 „Constitutioni Unigenitus possint appli
 „cari termini improprii ac insufficien
 „tes Regulæ politicae & æconomicae
 „disciplinæ, ac præcautionis; neque
 „eum posse loqui de hac materia
 „nova, cum Rex conjungendo suam
 „auctoritatem cum auctoritate Eccle
 „siæ, jam Anno 1730 die 24. Martii
 „in sua declaratione ab hoc ipsius
 „Parlamento reverenter & obedienter
 „recepta, præceperit omnibus suis sub
 „ditis, ut huic Bullæ deferant veneren
 „tibus

„tionem & submissionem, qualis debet
 „tur iudicio universalis Ecclesiae in ma-
 „teria doctrinae &c.,

Sæc. XVIII.
 A. C. 1731.

Ubi vero Parlamentum illis, qui
 Constitutionem non recepere, Sacra-
 menta denegari haud posse eo ex fun-
 damento asseruerat, quia nullus pri-
 vari possit communione, nisi fuerit de-
 claratus pro excommunicato, ad hoc
 reposuit Rex: „Auctores hujus epistolæ
 „scriptæ nomine Parlamenti non satis
 „penetrarunt principia hujus materiae.
 „Videntur enim confundere velle duas
 „res valde diversas; nempe recusatio-
 „nem illis administrandi Sacramenta,
 „quos Ministri judicant indispositos,
 „& pœnam excommunicationis. Non
 „est difficile, monstrare, in quo con-
 „sistat hæc diversitas. Excommuni-
 „catio quidem privat Sacramentis,
 „sed non omnis privatio Sacramento-
 „rum est excommunicatio. Illa enim
 „consistit in pœna invitæ inflicta, qua
 „vinculatus ob crimen separatur a com-
 „munione Ecclesiae, hoc est, a com-
 „municatione omnium fidelium in cultu
 „publico & in ordine rerum spiritua-
 „lium. Alterum vero non tam est
 „pœna, quam denegatio gratiæ, qua
 „se homo reddidit indignum suo pec-
 „cato. Dein dependet a reo, tollere
 „in momento recusationem Sacramen-
 „torum,

Hh 5

torum,

Sæc. XVIII. „torum, si tollat obstaculum; econtra
 A. C. 1731. „non dependet a reo tollere vinculum
 „excommunicationis per sui submissio-
 „nem. Vinculum enim hoc tolli ne-
 „quit, nisi per potestatem spirituales
 „illius, qui tulit excommunicationem.
 „& quamvis reum pœniteat, manet in
 „vinculum, donec revocetur sententia
 „excommunicationis.,

Ita tum Franciæ Rex de Principum
 jure in Sacra differuit, censuitque,
 etsi haud ignorasset, se suosque Pre-
 decessores fuisse & esse supremos Do-
 minos Territoriales, quorum potestas
 temporalis circa temporalia immediate
 a Deo dependeret, & a nulla alia po-
 testate temporali directe aut indirecte
 restringi posset.

§. XII.

*Epistola encyclica Ludovici XV. Ro-
 gis ad omnes Regni Episcopos.*

Iterata hac Regis declaratione factis
 omnem honestandæ suæ oppositio-
 nis prætextum sibi eripi dolebant; po-
 sua tamen fallendi fœcunditate nodum
 in scirpo quærentes, desperatæ paci-
 causam in ipsos Acceptantes rejicie-
 bant, palam questi, quod hi Confite-
 tionem Unigenitus velut fidei regulam,
 symbolum, ac professionem fidei &c. falsè
 obtru-